

underordnet Betydning, der kan spille en tjenende og støttende Rolle ved de andre Kunstners Udøvelse, men som sikkert ikke bør bibeholdes som Hovedsagen og som væsentlig ligeberettiget med de andre. Et Krav, som jeg synes, at baade Forholdene, som de ere i vort Land overhovedet, og den sørgelige Underbalance, vi hvert Aar komme til at tale om, maa stille, er dette, at vi indskrænke Balletten saa vidt muligt, affedige en Del Personale paa Benjton og søge at give den en tjenende Stilling som den, naar alt tages med i Betragtning, med Kette bør indtage her.

Det, der egentlig har bragt mig til at tage Ordet netop om disse Ændringsforslag, er imidlertid en Ting, som har været under Forhandling, men ikke giver sig til Kende ved noget bestemt fremkommet Forslag. Vi Rigsdagsmænd have jo hørt en Del derom underhaanden. Man har spurgt os til Raads og søgt at vinde os for den Sag, men nu viser det sig, at den højterede Kultusminister end ikke har gjort nogen Indstilling i saa Henseende. Det er en Sag, der hænger saa nøje sammen med, hvad jeg flere Gange har tilladt mig at gøre mig til Talsmand for her i Tinget, at jeg ogsaa, naaget Teaterforholdene som sagt ikke høre til mine saa Specialiteter, alligevel vil tillade mig at fremdrage det. Det er Tanken om, at det dog væsentlig kun er vor Hovedstad og de Dele af Landet, der ligge nærmest ved den, som tilfulde nyde godt af vort kongelige Teater, men de fjærnere liggende Dele, navnlig Jyn og i endnu højere Grad Jylland, have virkelig, jeg vil ikke sige ingen Forbindelse med det kongelige Teater — det vilde være en Overdrivelse — men det gaar atter her, som jeg har talt om ved andre Lejligheder: Lyset skinner stærkt her imod Ost og skyder kun svage Straaler, især ad indirekte Vej, ud over det vestlige Danmark. Hvad der nu altsaa har været under Ventilation, men endnu ikke har sat nogen positiv Frugt, kan jeg kun tale om med en vis Diskretion. Jeg tør ikke nævne noget bestemt Navn, men dog antyde — der er maaske Medlemmer, som aldelis ikke ere bekendte dermed, og for hvem jeg gerne vil antyde, hvad her er Tale om — at det har jo været et Ønske, at det kongelige Teaters Skuespillere i Løbet af Sommeren skulde opføre visse Forestillinger, navnlig i Jylland. Jeg har selv været Tilhænger af denne Tanke tidligere, men jeg har efterhaanden sagt mig, at det vilde kun blive et overordentlig ufuldkomment Surrogat for det, som jeg egentlig tilstater. De 3 Sommermaaneder maa nødvendigvis for en betydelig Del virkelig være Ferie for disse anstrængte, for en stor Del

meget anstrængte Kunstnere. De maa have en Tid, hvor de kunne rekreere sig. Vi kunne ikke saaledes indespærre dem paa Teatret i Aarets 365 Dage. Jeg vil ogsaa sige dette, at hvis det var muligt at finde en Løsning, hvorved det kongelige Teater kom alligevel, skønt man forstæbte netop den specielle Løsning, til at virke ud over den vestlige Del af Danmark, saa vilde det virkelig være en stor Ting. Jeg vil ikke her indlade mig paa det saa ofte behandlede Emne om den dramatiske Kunstens dannende Betydning. Jeg tror ikke, det er nødvendigt her i denne Forsamling. Jeg tror netop at have lagt Mærke til, at den overordentlig sluttige Brug, som de ærede Medlemmer gøre af den Billet, som en Gang om Ugen er stillet til deres Raadighed fra det kongelige Teaters Side, er et Bevis for, at de ærede Medlemmer ere overbeviste om, at her er noget mere end blot Øgl at faa at se, at der er noget at hente, som er en virkelig Livsværdi. Jeg vil altsaa slet ikke indlade mig paa det store og frugtbare Emne, som en Taler jo kunde udbrede sig vidtløst om i meget smukke Udtryk. Det ligger slet ikke for mig, og jeg vil forlade hele den Side af Sagen, men jeg vil sige, at den Bitterhed, som der føles blandt mange af os og endnu mere mellem vore Vælgere over den store Underbalance, som vi her have, og som vi ikke formaa at stoppe — jeg haaber, at vi ad Aare skulle komme dertil, og navnlig, at vi skulle nærme os dertil, hvis de to Beje blive benyttede, som jeg henviste til — at den Bitterhed eller den Uretfærdighed, som fremfalder denne Bitterhed, vil mildnes ikke ubetydeligt, hvis det var muligt ad en eller anden Vej at give navnlig Jylland Del i denne kunstneriske Virksomhed, der udgaar fra det kongelige Teater, eller i alt Fald i en Virksomhed, som paavirktes af det kongelige Teater. Nu er Forholdet nemlig et saadant, at der er private Selstaber, og af dem er der vistnok nok, men de Provinskomedier, som disse opføre, har man sagt mig — jeg taler her ikke ud af egen Erfaring — ere navnlig nu til Dags i en meget sørgelig Forsamling. Paa den anden Side veed jeg — jeg hørte det netop i Gaar af det ærede Medlem fra Ribe (Bust), som jeg kom til at tale med om denne Sag, fordi jeg kender hans varme Interesse for den dramatiske Kunst — at Interessen for dramatisk Virksomhed i Jylland er i stærk Stigen, og at det var ganske mærkværdigt, hvorledes man Aar for Aar mærkede, hvorledes denne Interesse tiltog, hvilket viste sig ved Dilettantforestillinger og paa anden Maade. Jeg vil da sige, at det Forslag, som der hidtil kun er talt om indendøre, gaar ud paa, at Staten, foreløbig